

sendte ham til Herlufsholm for at opdrages der, og i disse mange Aar havde Vind og Væde spillet Herre paa Slottet sammen med et talrigt Tjenerskab af Rotter og Mus.

Nu var han vendt hjem for at visne og dø. Men endnu efter tre Aars Forløb havde Knokkelmanden ikke faaet Bugt med ham. Han tilhørte en gammel livsfrodig Proprietærslægt og havde i Opvæksten selv været stærk som en Tyrekalv. Hans Farfader var den bekendte Kammerraad Klavs Dihmer, der i Midten af forrige Aarhundrede kaldtes Kronjydernes Konge: en Egebul paa fjorten Lispund, som kørte ind til Randers i en almindelig, stiv Bondevogn med et Forspand af to dejlige sortbrune Hingste, de berømte Oppenheimere, der godt kunde have fortjent et Mindesmærke i Bronze paa Byens Torv. Ved dem blev den udartede jyske Hest reddet fra Undergang, og der skabtes i en trang Tid en ny Indtægtskilde for Landet. Om hans egen Pengekiste fortæltes det, at den vejede Manden selv op, og det var da ogsaa ham, der igen havde samlet Favsingholms Jorder til et Gods. Forbogstaverne i hans Navn sad med god Grund lueforgylt indmuret i Gavlen af den høje Ladebygning.

Ogsaa Torbens Fader havde været en af det jyske Landbrugs Foregangsmænd. Men trods disse glørværdige Forbilleder brød han selv afgjort med Slægts-